

இயேசுவின் ஆவிக்குரிய

அமைவு

இயேசுவின் மனிதத்துவத்தைப் பரிசீலனை செய்வதில், நாம் அவர் எவ்வழிகளில் நம்மைப் போல இருந்தார் என்பதை ஆராய்வதாகவே உண்மையில் காணப்படுகின்றது. என்றாலும், இதற்கு நேர்மாறானதே சவாலாக இருக்கிறது. அவர் ஒரு மனிதப் பிறவி என்ற வகையில் நாம் அவரது வாழ்வை உயர்த்திக் காட்டும் வழிகளை நாம் ஆராய வேண்டும். இது மிகவும் கஷ்டமான பணி என்பது தெளிவு. மத்தேயு 5ஐ நாம் வாசிக்கும் பொழுது நாம் யாவரும் இதை உணருகின்றோம். ஒரு சிக்கலான காரணியானது நமது பணியை இன்னும் சிரமமாக்கலாம். நாம் நமது சொந்த மனிதத்துவத்தையே இன்னும் நிச்சயமாய் அறியாதிருக்கலாம். உதாரணமாக, ஆவியையும் ஆத்துமாவையும் நாம் எவ்விதம் கண்ணோக்குகின்றோம்? இயேசு ஆவியும் ஆத்துமாவும் கொண்டிருந்தார். அது போலவே நாமும் இருக்கின்றோம். இவைகளே அவரது மற்றும் நமது மனிதத்துவத்தில் அடங்கியுள்ள பாகங்களாகும். இயேசுவைப் போலவே இருக்க விரும்பும் கிறிஸ்தவர் தம் சொந்த ஆவி மற்றும் ஆத்துமா ஆகியவற்றை எப்படி சமாளிக்கின்றார்? இந்தக் கேள்வி கடினமான ஒன்றாகும் என்று ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு மனிதப் பிறவி என்ற வகையில் இயேசுவுக்குள் இருந்த ஆவி மற்றும் ஆத்துமா ஆகியவற்றை நாம் எவ்விதம் அதிகமாய்ப் பாராட்ட முடியும்?

அவரது ஆவிக்குரிய இயல்பு விளக்கப்படுகின்றது

முதலாவது, நாம் ஆவி (pneuma) மற்றும் ஆத்துமா (psuche) ஆகியவற்றைப் பருப்பொருளற்றவைகளாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அந்த வகையான கருத்தில் இவையிரண்டுமே “ஆவிக்குரியவைகள்” என்ற நிலையில் உள்ளன. ஆகையால், ஆவியும் ஆத்துமாவும் ஒரே சாரமுடையவைகளாக, அதாவது ஆவியாகவே உள்ளன. பிறகு ஏன் நாம் வித்தியாசப் படுத்துகின்றோம்? அந்த வித்தியாசம் என்ன? சில வேளைகளில் இவ்விரண்டையும் வித்தியாசப் படுத்துவது கடினமாய் உள்ளது, ஏனெனில் இவ்விரண்டு வார்த்தைகளும் ஒன்றுக்குப் பதில் இன்னொன்றைப் பயன்படுத்தக் கூடியவைகளாய் இருக்கின்றன.

ஆவியில் (pneuma) நமது அழியாமை தங்கியுள்ளது என்று நாம் காண்கின்றோம். முதல் கிறிஸ்தவ வேதசாட்சியான ஸ்தேவானின் கடைசி

வார்த்தைகளில் இந்த ஜெபம் இருந்ததாக லூக்கா பதிவு செய்தார்: “கர்த்தராகிய இயேசுவே, என் ஆவியை ஏற்றுக் கொள்ளும்” (அப். 7:59). இயேசு சிலுவையில் மரணம் அடைந்த பொழுது, “பிதாவே, உம்முடைய கைகளில் என் ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன்” (லூக். 23:46) என்று கூறினார். அவர் (ஆவி என்பதற்குச்) சமமானமான எபிரெய வார்த்தையான *ruach* என்பது காணப்படும் சங். 31:5ஐ மேற்கோள் காட்டினார். “ஆவியானது தன்னைத் தந்த தேவனிடத்திற்குச் செல்லுகின்றது” (பிர. 12:7ஆ) என்பதை பழைய ஏற்பாடு மற்றும் புதிய ஏற்பாடு ஆகியவற்றின் மேற்கண்ட உதாரணங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. எனவே, ஒருவருடைய ஆவி(*pneuma*) யானது அவருடைய மேன்மைப் படுத்தப்பட்ட, அழியாத பகுதியாகும் என்று நாம் காண்கின்றோம்.

இதற்கு மறுபுறத்தில், ஆத்துமா (*psuche*) என்பதும் உள்ளது, இதுவும் பருப்பொருளற்றதாகவே இருக்கின்றது. இருப்பினும், ஆத்துமாவானது மனித இயல்பை மேன்மைப் படுத்துவதில்லை. இது நம் மனித மனவருக்கங்களின் இருக்கையாக அல்லது வாய்க்காலாக உள்ளது, இவைகளின்/இந்த மனவருக்கங்களை இயல்பானது என்றோ அல்லது விலங்கு நிலைக்கு ஒப்பானது என்றோ அழைக்கலாம். தங்களின் இருப்பில் விலங்கு அல்லது சபாவமான பாகத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்கின்ற மக்களைப் பற்றி யூதா பேசினார். அவர், “இவர்கள் பிரிந்து போகிறவர்களும், ஜென்ம சபாவத்தாரும், ஆவியில்லாதவர்களும்மே” (வ. 19) என்று கூறினார். யூதா இம்மனிதர்களை *psuchikoi*, அதாவது “ஜென்ம சபாவமான” மனிதர்கள் என்று அழைத்தார். *Psuche* என்பது மாம்சம் அல்ல என்பதால், யூதாவும் புதிய ஏற்பாட்டின் மற்ற எழுத்தாளர்களும் இவ்வார்த்தையை, மாம்சத்தின் (*sarx*) இச்சைகள் மற்றும் வேட்கைகளைச் சுற்றியிருக்கும் பொருளற்ற இயல்பைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள் என்றும் நாம் புரிந்து கொள்கின்றோம்.

“மாம்சம்” என்பது மனிதரின் அழியக் கூடிய பாகமாய் (சபாவமான, விலங்குத் தனத்துக்கடுத்ததாக) இருப்பதால், மனித இனத்தின் அழியாத மற்றும் அழியக் கூடிய அமைவுகளுக்கிடையில் “யுத்த இயல்புள்ள” பெரும் சீற்றம் இருப்பதில் வியப்பெதுவும் இல்லை. இது, மனிதரின் சபாவமான பகுதி அதன் இயல்பிலேயே பொல்லாங்குடையது என்று கூறுவதற்கல்ல. “மாம்சமானது ஆவியாக உள்ள தேவனில் நம்பிக்கை வைப்பதை விட்டு, தன்னில் தானே நம்பிக்கை வைக்கும் போது தான் மாம்சமும் ஆவியும் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துப் போக முடியாததாகின்றன, எரே. 17:5ff; 2 நாளா. 32:8.”

எனவே, ஒரு சரீரம் (*soma*) இருக்கின்றது. சரீரம் என்பது அமைப்பாக உள்ளது. அது உயிரற்ற பொருட்களுக்குக் கூட ஏற்புடையதாகப் பயன்படுகின்றது. விதைகள் மேனிகளை உடையவைகளாய் இருக்கின்றன என்று பவுல் பேசினார்; பறவைகள் மற்றும் மீன்கள் போன்ற பூமிக்குரிய சரீரங்களைப் பற்றி அவர் குறிப்பிட்டார்; சூரியன் மற்றும் நட்சத்திரங்கள் போன்ற வானத்துக்குரிய மேனிகளைப் பற்றியும் அவர் பேசினார் (1 கொரி. 15:36-41). இந்தச் சொற்றொடரானது உயிருள்ள எல்லாப்

பொருட்களுக்கும் ஏற்புடையதாகப் பயன்படுகின்றது. உதாரணமாக, யாக்கோபு குதிரைகளின் சரீரங்களைப் பற்றிப் பேசினார் (யாக்க. 3:3).

Soma என்பது நமது மனித உடல்களுக்கும் ஏற்புடையதாகப் பயன்படுகின்றது என்பதே நாம் மிகவும் அக்கறை செலுத்துகின்ற விஷயம் ஆகும். நம்முடைய சரீர உடலே நம்முடைய தனிப்பட்ட தன்மையை தெளிவாகக் காட்டுவதாய் இருக்கிறது. எந்த ஒரு கைரேகை அமைப்பும் இன்னொரு கைரேகை அமைப்பைப் போல் இருப்பதில்லை என்பது பெரும் வியப்புக்குரியதாக உள்ளது. நாம் நபர்களாக இருக்கின்றோம் என்பதற்கு நமது உடல்கள் சாட்சியம் அளிக்கின்றன. தேவனுடைய சிருஷ்டிகள் என்ற வகையில் நாம் இருக்கின்றோம், அசைகின்றோம், மற்றும் நாம் பிறந்த நம் சரீரத்தில் நமது இருப்பைப் பெற்றுள்ளோம். நமது சரீரங்கள் உடல் சார்ந்தவைகளாக இருக்கின்றன. இவ்விதமாக, அவைகள் அழிவற்றவையாக இருப்பதில்லை. இருப்பினும், பூமியில் இருக்கையில் இருத்தல் என்ற கருத்தில் அவைகளின் மூலமாக நமது “இருப்பை” வெளிப்படுத்துவதற்கு அவைகள் கருவிகளாய் இருக்கின்றன.

இவை எல்லாவற்றையும் சிந்தையில் கொண்டு, தெசலோனிக்கேயில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கான பவுலின் ஜெபத்தை ஒருவேளை நாம் இன்னும் அதிகமாய் மதிக்கலாம்: “சமாதானத்தின் தேவன் தாமே உங்களை முற்றிலும் பரிசுத்தமாக்குவாராக. உங்கள் ஆவி [pneuma] ஆத்துமா [psuche] சரீரம் [soma] முழுவதும், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து வரும்போது குற்றமற்றதாயிருக்கும்படி காக்கப்படுவதாக” (1 தெச. 5:23). வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், அவர்களின் ஆவிக்குரிய, மனிதத்துவ மற்றும் உடல் ரீதியான இயல்புகள் முழுவதும் தேவனுக்கு முன்பாகக் குற்றமற்றதாகக் காக்கப்படும்படிக்கு பவுல் ஜெபித்தார்.

“சரீரம்” (*soma*) என்பது வரைவட்டவணையில் முன்னிறுத்தப் படவில்லை. ஏனென்றால் உண்மையில் இது “அங்கு” இல்லை. சரீரம் என்பது நமது இருப்பின் வடிவமைப்பு ஆகும். இது, அவ்வரைவட்ட வணையில் காணப்படும் கூறுகள் யாவும் நெருங்கிய உறவுடன் செயல்படுவதற்கான தனி நபருக்குரிய கருவியாக உள்ளது. இவ்வழி முறையில் நாம் நமக்குரிய நபர்த்துவங்களை அல்லது ஆளுமைத் தன்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்றோம்.

இயேசுவின் ஆவிக்குரிய இயல்பு காட்சிப் படுத்தப்பட்டது

இயேசுவின் மனிதத்துவத்தைப் புரிந்து கொண்டு அதை மதிப்பதற்காக நாம் நமது மனிதத்துவத்தை, ஆவி, ஆத்துமா மற்றும் சரீரம் ஆகியவற்றின் சந்தர்ப்பப்பொருளில் நாம் கவனித்திருக்கின்றோம். அவரது மனிதத்துவத்தில் இந்த எல்லா அம்சங்களும் ஈடுபட்டுள்ளன. இப்பொழுது நாம், “அவர் ஒரு மனிதப் பிறவி என்ற வகையில் எவ்விதத்தில் தமது ஆவிக்குரிய இயல்பைக் காண்பித்தார்?” என்று கேட்கின்றோம்.

அவருடைய ஜெப வாழ்வு

அவருடைய வாழ்வின் இந்த அம்சத்தை நாம் குறைந்தது இரண்டு குறிப்பிடத்தக்க வழிகளில் காண்கின்றோம். முதலாவது, நாம் அவரது ஜெப வாழ்வைக் கவனிப்போம். இது வியப்பில் ஆழ்த்தக் கூடியதாய் இருந்தது. குமாரனாகிய தேவன் தமது திரு அவதாரத்திற்கு முன்னும் பின்னும் தேவனுடைய குமாரனாகவே இருந்தார். பின்பு ஏன் குமாரனாகிய தேவன் பிதாவாகிய தேவனிடத்தில் ஜெபித்தார்? குமாரனாகிய தேவன் மனிதத்துவத்திலும் இருந்தார். அவர் தம் மனிதத்துவத்தில் மனிதராகவும், தம் தெய்வீகத்தில் தெய்வீகத்துவமுடையவராகவும் இருந்தார்!

KJV, RSV மற்றும் தமிழ் வேதாகமத்தில் நாம், “அவரோ வனாந்தரத்தில் தனித்துப் போய், ஜெபம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்” (லூக். 5:16) என்று காண்கின்றோம். NIVயானது, “இயேசு அடிக்கடி தனித்திருந்து தனிமையான இடங்களில் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தார்” என்று மொழிபெயர்ப்பதன் மூலம் நிகழ்காலத்தொடர்வினை மற்றும் பன்மைப் பெயர்ச் சொல் ஆகிய கருத்தை அடிக்கடி மறுபடி மறுபடி உணர்த்திப் பற்றுகின்றது. அவர் கடல் மேல் நடந்து தமது சீஷர்களுடன் சேர்ந்துகொள்வதற்கு முந்திய மாலைப் பொழுதில் மலைப் பகுதியில், தனித்திருந்து ஜெபம் செய்தார் (மத். 14:23). கப்பர்நகூமில் அவர் அதிகாலையில் இருளில் தனித்திருந்து ஜெபம் செய்தார் (மாற். 1:35). அவர் தமது சீஷர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு முன்பு மலைப் பகுதியில் இரவு முழுவதும் ஜெபத்தில் இருந்தார் (லூக். 6:12). ஜனங்கள் தம்மை யாரென்று சொல்கிறார்கள் என்று அவர் தமது சீஷர்களிடம் கேட்பதற்குச் சற்று முன்பு தனித்து ஜெபம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார் (லூக். 9:18). அவர் ஜெபம் பண்ணுவதற்காக மறுரூப மலையின் மீதேறினார் (லூக். 9:28, 29). ஜெபம் பண்ணுதல் பற்றிய ஒரு பாடத்தை அவர் தமது சீஷர்களுக்குக் கொடுக்கு முன்பு அவர் தனித்திருந்து ஜெபம் பண்ணினார் (லூக். 11:1).

சுவிசேஷ எழுத்தாளர்களால் இவை யாவும் ஏன் பதிவு செய்யப் பட்டன? இயேசு அடிக்கடி தனிமையில் ஜெபம் பண்ணினார் என்ற உண்மையானது ஒருவேளை, நாம் எப்பொழுதும் கற்பனை செய்வதைக் காட்டிலும் அதிகமான அளவில் அவரது மனிதத்துவத்திற்கான அதிக ஆழ்ந்தறிவுள்ள சாட்சியாக இருக்கின்றதால் அவர்கள் இவைகளைப் பதிவு செய்திருக்கலாம்.

ஒருவேளை நமது சொந்த அனுபவத்தில் இருந்தும் கூட நாம், ஜெபமில்லாத வாழ்வானது தனிமைப் படுத்தப்பட்டதாகவும், வெறுமையானதாகவும் உள்ளது என்பதை அறிகின்றோம். ஜெபத்தில் உள்ளடங்கக் கூடியவை அதிக அளவு வித்தியாசப்படக் கூடும். கிறிஸ்துவின் ஜெபத்தை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு தங்களின் வாழ்வை அமைத்துக் கொள்பவர்களின் உறுதிப்பாட்டிற்கு ஜெபம் ஒரு அசையாத அஸ்திபார மாய் இருக்கின்றது. தேவனில்லாமல் மனித வாழ்வு உயிர் பெற்றிருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட முடியாது, மற்றும் ஜெபம் செய்யும் பழக்கத்தினால் நாம் நமது அன்பு மற்றும் வழிபாடு, சார்புடைய தன்மை, நன்றியுணர்வு மற்றும் வேண்டுகோள்கள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றோம். இயேசு

தமது பிதாவினிடம் நிலையாக ஜெபிப்பதில் பிரவேசித்தார். அவர் நமது உதாரணமாக இருக்கிறார்.

இயேசுவின் ஜெபங்களில் உள்ள பொருளடக்கத்தைப் பற்றி நமக்குக் கூறப்படும் பொழுது, நாம் துதிக்கவும், அகம் மகிழவும், நன்றி செலுத்தவும், கண்ணீர்விடவும் அசைக்கப் படுகின்றோம். பேதுருவுக்கு இயேசு கூறிய பின்வரும் கூற்றின் செயல் விளைவை ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்படி சற்றுப் பொறுங்கள்: “நானோ உன் விசுவாசம் ஒழிந்து போகாதபடிக்கு உனக்காக வேண்டிக்கொண்டேன்” (லூக். 22:32அ). இது வேத வசனங்களில் உள்ள தனித்தன்மையுள்ள கூற்றுக்களில் ஒன்றாக இருப்பினும், இயேசு நமக்காக ஜெபத்தில் வேண்டுகல் செய்வதில் உங்களிடத்திலும் என்னிடத்திலும் தனிப்பட்ட வகையில் போதிய அளவு ஆர்வமுடையவராயிருக்கிறார் என்பதை உறுதிப்படுத்தப் போதுமானதாக உள்ளது. மனிதத்துவத்தின் என்ன ஒரு ஆச்சரியமான வெளிப்பாடாக இது உள்ளது! மற்றவர்களுக்கான நமது ஜெபத்தில், நாம் அவர்களின் வாழ்வை தேவனுடைய கிருபை, அன்பு, மன்னிப்பு மற்றும் பெலம் ஆகியவற்றின் கீழ் வைக்கின்றோம். நாம் செய்கின்றது போலவே இயேசு தனி நபர்களுக்காகத் தமது பிதாவினிடத்தில் ஜெபித்தார். ஜெபம் என்பது உண்மையான மனிதத்துவத்தின் அடையாளமாகவே உள்ளது.

யோவான் 17ம் அதிகாரமானது இயேசுவின் ஜெபத்தின் மிக விரிவான பதிவேடாக உள்ளது. அது நீளத்தில் மட்டுமின்றி நோக்கத்திலும் மிக விரிவானதாக உள்ளது. அவர் தமக்காகவும், தம்முடைய சீஷர்களுக்காகவும், அவர்களது செய்தியின் மூலமாய் விசுவாசிகளாகப்போகும் அனைவருக்காகவும் ஜெபித்தார். அவர் “உன் [நம்] விசுவாசம் ஒழிந்து போகாதபடிக்கு உனக்காக வேண்டிக் கொண்டேன்” (லூக். 22:31, 32ஐக் காணவும்) என்று பேதுருவுக்காக ஜெபித்தது போலவே எல்லா விசுவாசிகளுக்காகவும் ஜெபித்தாரா? நாம் நமது கிறிஸ்தவத் தோழர்களுக்காக நிலையாய் ஜெபிப்பதில்லையா?

இயேசுவின் ஜெப வாழ்வைப் பற்றி இன்னும் மிக அதிகமாகக் கூற முடியும், கூறப்பட வேண்டும் மற்றும் கூறப்படும். வேறு எந்த ஜெபங்களைக் காட்டிலும் கெத்சமெனேயிலும் சிலுவையிலும் அவர் பண்ணிய ஜெபங்கள் அவருடைய மனிதத்துவத்தை மிக விரிவாக விளக்குகின்றன.

கல்வாரியில் அவரது மரணம்

தொலைக்காட்சியில் கல்வி நிகழ்ச்சியொன்றைக் கவனிப்பது போல இயேசுவின் கெத்சமெனே அனுபவத்தை வாசிப்பது மிகவும் எளிது. நாம் ஆதாரங்களைக் கவனிக்கலாம். முன் வைப்பவர்களின் நுணுக்கமான அறிவை நாம் பாராட்டலாம். அவர்களுடைய “நடிப்பின்” திறமையால் கூட வசீகரிக்கப் படலாம். ஓ, ஆம், அங்கு கற்றுக் கொள்வதற்கு ஒரு பாடத்தை நாம் காண்கின்றோம், ஆனால் அது உண்மையானது என்ற அளவில் நாம் கண்ணோக்காதிருக்கலாம். அதை நாம் வெறுமனே ஒரு எடுத்துரைப்பாகவும் கூடக் காணலாம். தலைமைப் போதகரான இயேசு

கெத்சமெனேயில் இன்னொரு பாடத்தை மட்டுமே எடுத்துரைத்தாரா? தேவனிடத்தில் நாம் நமது துன்பங்களை எடுத்துச் சென்றால், தேவன் நமக்கு விடுதலை கொடுப்பார் என்று மட்டுமே போதிக்க அவர், முயற்சி செய்தாரா? இல்லை! ஜெபிப்பதற்கு முன் இயேசு, “என் ஆத்துமா மரணத்துக்கேதுவான துக்கங் கொண்டிருக்கிறது” என்று கூறினார். ஜெபிக்கையில் அவர், “என் பிதாவே, இந்தப் பாத்திரம் என்னை விட்டு நீங்கக் கூடுமானால் நீங்கும்படி செய்யும்” என்று கூறினார். பெரும் துக்கத்தில், “அவருடைய வேர்வை இரத்தத்தின் பெருந்துளிகளாய்த் தரையில் விழும்” அளவுக்கு அவர் அதிக ஊக்கத்தோடு ஜெபம் பண்ணினார். மேலும் அவர், “ஆயினும் என்னுடைய சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக் கடவது” என்றும் ஜெபம் செய்தார் (மத். 26:36-45; மாற். 14:32-40; லூக். 22:39-46).

தோட்டத்தில் இயேசு “நடிக்கவில்லை.” அவருடைய துக்கம் உண்மையானதாய் இருந்தது. சிலுவை எதிர்பார்க்கப் பட்டிருந்தது, இயேசு தமது வாழ்வின் மிகக் கடினமான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையிலான வானலோகப் போராட்டத்தை அவர் போராடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் “நபர்த்துவமற்ற” முறையில் உணரா வகையில் போராடிக் கொண்டிருக்கவில்லை. மனிதர் என்ற வகையில் இயேசு என்ற நபர் மீது போராணது கவனப்படுத்தப்பட்டது, அவர் சாத்தானுக்கு எதிராகப் போராடிக் கொண்டிருந்தார்! பிதாவாகிய தேவன் மீட்பதற்கான தமது மாபெரும் திட்டத்தை மனிதரான இயேசுவினிடத்தில் மையப் படுத்தியிருந்தார். அந்தத் திட்டமானது கெத்சமெனேயில் ஏமாற்றப்பட்டிருக்குமா? “பாத்திரத்தில்” பங்கேற்காத படிக்கு இயேசு சோதிக்கப்படுவதுக்கு இணங்கியிருப்பாரா?

இந்த விறுவிறுப்பான காட்சியை நாம் மறுகண்ணோட்ட மிடுகையில், சிந்தையின் வலுவானதொரு சுய ஒழுக்கத்தை/கட்டுப்பாட்டை நாம் இதிலிருந்து பெறாவிட்டால், இயேசுவின் பெருந்துன்பத்திற்கான அடிப்படைக் காரணத்திலிருந்து நாம் விலக்கப்பட்டு விடுவோம். நேர்முகமாக ஏதோ ஒன்று அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. பேருருவம் உடைய போராட்டம் ஒன்று வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. சாத்தான்மேல் வெற்றி கொள்ளும் சூழ்நிலையை இயேசுவுக்குக் கொடுப்பதற்காக அவரது மனிதத்துவமானது தெய்வீகத்துவமாக மாறவில்லை. தேவன் பொல்லாங்கினால் சோதிக்கப்பட முடியாதவராய் இருக்கின்றார் (யாக். 1:13); மனிதர்கள் அவ்விதம் சோதிக்கப்பட முடியும். இயேசு சோதிக்கப்பட்டார். அவர் மனிதராய் இருந்தார். மனிதப் பிறவி களாகிய நாம் நமக்கு ஏற்படும் யுத்தத்தை ஜெபிப்பது போலவே அவர் ஒரு மனிதப் பிறவியாக இருந்தே அதை ஜெயித்தார். நாம் ஜெயித்தால், பிதாவினிடத்தில் ஊக்கத்துடன் ஜெபிப்பதாலும், அவருடைய வல்லமையிலும் மற்றும் நம்மை தாங்கி ஆதரிக்க விருப்பமுள்ளவரை முற்றிலும் நம்பி இருப்பதினாலுமே (1 கொரி. 10:13).

கெத்சமெனேயிலும் சிலுவையிலும் இயேசு தமது உண்மையான மனிதத்துவத்தைக் காண்பித்தார். அவரது பிதாவைப் போலவே நாமும்

அவரது மனிதத்துவத்தை பரிபாலித்தால், அவர் தேவனாய் இருந்ததினால் வெற்றி கொண்டார் என்று வலியுறுத்துவதன் மூலம் நாம் அவரது மனிதத்துவத்தைக் களவாட முயற்சி செய்ய மாட்டோம். அவரது ஜெபங்கள் உண்மையானவைகளாய் இருந்தன. பிதா அவருடன் இருந்தார். அவர் - “பாத்திரத்தை” நீக்கிப் போடுவதினால் இன்றி, இயேசு பிதாவின் சித்தத்தை சரீரத்தில் நிறைவேற்றுவதற்கு அவரை (இயேசுவை) பெலப்படுத்தியதன் மூலம் - அவரது (இயேசுவின்) ஜெபங்களுக்குப் பதில் அளித்தார் (லூக். 22:43). எனவே இயேசு “பிதா எனக்குக் கொடுத்த பாத்திரத்தில் நான் பானம் பண்ணாதிருப்பேனோ” (யோவா. 18:11ஆ) என்று உறுதியுடன் கூறியிருக்க முடிந்தது.

இயேசு வனாந்தரத்தில் சோதிக்கப்பட்ட பொழுது, சாத்தானுக் கெதிரான சிறு யுத்தத்தில் ஜெயித்தார். அவர் கெத்சமெனையில் ஒரு தீவிமான யுத்தத்தில் ஜெயித்தார். சிலுவையில் அவர் தமது மாபெரும் வெற்றியை வென்றார் என்பது எதிரிடையானது போலத் தோன்றும் மெய்யுரையாகும். அவரே, “தன் ஜீவனைக் காக்கிறவன் அதை இழந்து போவான்; என்னிமித்தம் தன் ஜீவனை இழந்து போகிறவன் அதைக் காப்பான்” (மத். 10:39) என்று போதித்தார். இயேசு “தமது ஜீவனைக் காத்துக் கொள்ளும்படி” கெத்சமெனையில் சோதிக்கப்பட்டார் - ஆனால் அவர் அதைச் செய்ய மறுத்து விட்டார். அதற்குப் பதிலாக, அவர் சிலுவையில் நமக்காகத் தமது ஜீவனை “இழந்தார்.”

இந்தச் சிந்தனை உங்களை விட்டுப் போக அனுமதிக்காதீர்கள் என்று நான் உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். இயேசு உண்மையில் ஒரு மனிதராக இராதிருந்தால், அவரது மனிதத்துவம் ஏதாவது ஒரு வகையில் உண்மையற்றதாக, ஒரு தோற்றமாக அல்லது மறை உருவாக இருந்திருந்தால், சவிசேஷங்களின் உருவகங்கள் பூமிக்குரியதாயிராமல், தூதர் ஒருவரின் வருகையாக, மனித உருவில் ஆன தெய்வீகத் துவமானவராக மட்டும் இருந்திருந்தால், மீட்பிற்கான திட்டம் முழுவதும் தரையில் விழுந்திருக்கும். இயேசுவின் முழு மனிதத்துவத்தையும் பற்றிக்கொள்ளுங்கள்!²

குறிப்புகள்

¹Edmond Jacob, “*psuche*,” in *Theological Dictionary of the New Testament*, ed. Gerhard Friedrich, trans. and ed. Geoffrey W. Bromiley. ²James S. Stewart, *The Strong Name*.